

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4960/2022
22.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1658/22 од 17.06.2022. године, у седници одржаној 22.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1658/22 од 17.06.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1658/22 од 17.06.2022. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2997/21 од 29.09.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му исплати износ од 54.344,00 динара на име неисплаћене јубиларне награде, са законском затезном каматом од 15.06.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова поступка плати 69.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1658/22 од 17.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. ЗПП.

Тужена је поднела одговор на ревизију, у коме је истакла захтев за накнаду трошкова за састав тог одговора.

Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној, јер у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, као ни разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. У овом случају не постоји потреба за новим тумачењем права, члана 120. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ... 95/18) и члана 44. став 1. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“, бр. 25/15 ... 34/18), јер се јубиларна награда исплаћује запосленом у случају када оствари одређени број година рада код послодавца, што значи да право на јубиларну награду заослени остварује радом у радном односу, што овде није случај. Наиме, тужилац након преузимања из привремених институција на Косову и Метохији на рад у Управу за извршење заводских санкција почев од 15.05.2008. године није радио, јер је остао нераспоређен, па како тужилац није радно ангажован, то следи да није у могућности да оствари право на јубиларну награду, с обзиром да Посебан колективни уговор за државне органе то право предвиђа за године рада проведене у радном односу у државном органу, а тужилац, од дана преузимања 15.05.2008. године није радио.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите и начин пресуђења, Врховни касациони суд је утврдио да је побијана одлука у складу са правним схватањима и праксом ревизијског суда, те да је судска пракса у погледу одлучивања о овој врсти тужбеног захтева уједначена, као и да из наведених разлога и у случају прихватања да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, исход поступка не би био другачији, односно повољнији за тужиоца.

Са напред наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 410. став 2. тачка 5. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3. ЗПП).

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 20.05.2019. године, а побијани део правноснажне пресуде у износу од 54.344,00 динара не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, са којих разлога ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Трошкови састава одговора на ревизију не представљају трошкове који су били потребни ради вођења парнице, са којих разлога је на основу члана 153. и 154. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић